

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Purpur-Kaaben, tit opfarvet

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Purpur-Kaaben, tit opfarvet", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole*. - 1946, 1944-1964, s. 296. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid102193/facsimile.pdf> (tilgået 12. april 2021)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

- 6 Han var slet ikke bundet
Om Haand og ei om Fod,
Men frit, som han bekiendte,
Han mellem Luer stod.
- 7 Han folded sine Hænder
Og takkede sin Gud,
Som Kalken med hans Frelser
Ham gav at tømme ud.
- 8 Ham gav de røde Luer
En ægte Straale-Krands,
Kun Stefans Martyr-Krone
Kan overstraale hans.
- 9 Han var den sidste Hyrde
Af apostolisk Art,
Den sørgelige Ære
Gid han maa tabe snart!
- 10 Det er de gode Hyrder
Paa denne Verdens Ø,
Som leve kun i Herren,
Og vil for Hjorden døe.
-

No. 105.

Konstantin den Store.

Mel. Herrens Huus var lagt i Støvet.

- 1 Purpur-Kaaben, tit opfarvet
I sin Bærers Hjerte-Blod,
Immer ranet, sjelden arvet,
Nemt itu sig rive lod,
Den paany at sammenstykke
Dertil hørde Magt og Lykke!

- 2 Kiæden mellem Jord og Himmel
Knyttet er med lønlig Kunst.
Hos en broget Gude-Vrimmel
Søgte Mange den omsonst,
Og dog kun med Himlens Naade
Mand kan over Muldet raade.
- 3 Hvem der smile kan ad Dæden,
Ham har Himlen smilet til,
Og som Soel i Aften-Røden
Daled min Fader mild,
Rakde mig, med Favnen aaben,
Rørt sin Flig af Purpur-Kaaben.
- 4 Derfor, da mod arge Trolde
Det ved Verdens Hoved-Stad
Gjaldt om Stand og Stik at holde,
Til min Faders Gud jeg bad:
Du i Løn, som raader ene,
Raad og Lykke mig forlene!
- 5 Solen daled for mit Øie,
Sælsomt Straalerne sig brød,
Til et Jærtegn i det Høie,
Som det Seirende betød,
Vanskelig dog var at finde
Veien til i det at vinde.
- 6 Natten kom, og Sønnen endte
Langt, forgiæves Hovedbrudd,
Drømmen Lys i Mørket tændte,
Til mig kom de *Christnes* Gud,
Sagde: see, til Seier danner
I din Haand jeg *Korsets* Banner!

- 7 Solen steg paa Himmels Bue,
Haand paa Værket var ei seen,
Brat der blev i Kors at skue
Røden Guld med Ædelsteen,
Hvor paa Lykkens Løbe-Bane
Løfted sig min Purpur-Fane!
- 8 Trolde sank, og Kæmper hæved
For det store Himmel-Tegn,
Brat sig Verdens-Thronen hæved
Under mig med Engle-Hegn,
Rifterne i Purpur-Kaaben
Dækkede mit Straale-Vaaben.
- 9 Som den første Christne Keiser,
Er udødeligt mit Navn,
Mens Konstantinopel kneiser
Over Masteskov i Havn,
Ja, saalænge Korset danner
Under Sky et Seiers-Banner!
- 10 Hvem der smile kan ad Døden,
Ham har Himlen smilet til,
Og som Soel i Aften-Røden
Lukked jeg mit Øie mild,
Da med Christen-Tøi i Daaben
Jeg ombytted Purpur-Kaaben.
- 11 Stridig Ordets Strømme rinde
Giennem Sekler ved min Grav,
Immer tvistes om mit Minde
Christendom og Hedenskab,
Men hvad hos mig vandt omsider
Seierrig for Kronen strider!
-